

Zoenen & leugens

Eerder verscheen van Lauren Henderson bij Pimento:

Fatale kus

Zoenen & leugens

Lauren Henderson

Pimento

www.uitgeverijpimento.nl

Oorspronkelijke titel *Kisses and Lies*

Tekst © 2009 by Lauren Henderson. All rights reserved.

Kisses and Lies © Singpress Ltd, 2009

Oorspronkelijk uitgegeven bij Delacorte Press, New York

Nederlandse vertaling © 2010 Ineke van Bronswijk en

Pimento, Amsterdam

Omslagbeeld Getty Images

Omslagontwerp Studio Marlies Visser

Opmaak binnenwerk Peter de Lange

ISBN 978 90 499 2343 3

NUR 284

Pimento is een imprint van FMB uitgevers,
onderdeel van Foreign Media Group

Voor alle tienermeisjes bij wie hun eerste zoen
heel anders liep dan ze hadden gedroomd...

Deel 1

Engeland

I

EEN HINDERLAAG

‘Doe eens zo’n kunstje voor me!’ zegt Dan. Hij lacht, zijn ogen glinsteren van pret. Ik heb nog nooit een jongen gezien die zo knap is als hij. Ik zou de hele dag naar hem kunnen kijken.

Maar in plaats daarvan kus ik hem. De eerste seconden is het helemaal volmaakt. Zijn lippen zijn zo zacht dat de mijne voelen alsof ze smelten, en zijn armen liggen even, heel even, zwaar rond mijn schouders. Mijn allereerste kus. Ik ben nog nooit van mijn leven zo dicht bij een jongen in de buurt geweest. Mijn hoofd tolt van alles wat ik ervaar, de smaak van champagne in zijn mond, de heerlijk frisse geur van zijn zeep, de zachtheid van zijn huid... ik sidder van top tot teen.

Het voelt alsof ik van mijn stokje ga, en als mijn knieën beginnen te knikken, is hij opeens weg.

Ik struikel.

Ik val en ik blijf vallen. Ik weet hoe je moet vallen, van het turnen, maar dit is anders, want dit is een val in het luchtledige, met maaierende armen. Ik val kilometers omlaag in een diepe, heel erg diepe put, net als Alice in het Wonderland. Koude steen om me heen, een harde, ijzige wind, een ontzaglijk gevoel van verlies omdat ik daarnet nog Dans warme lichaam tegen me aan voelde en ik nu helemaal alleen ben. Ik

land met zo'n harde plof dat de lucht uit mijn longen wordt gestoten, boven op een zacht, sponzig lichaam, en ik gil van schrik.

En dan besef ik waar ik op ben geland, en gil ik nog harder.

Het is Dan. Hij ligt onder me, en hij is kouder dan de stenen.

Hij is dood.

Mijn kus heeft hem gedood.

En de politie bonst op de deur om me te arresteren.

'Scarlett! Scarlett!'

Ik word gillend wakker, maar ik weet niet wat ik heb geroepen.

'Scarlett!'

Mijn tante Gwen bonst op de deur.

Je bent weer aan het gillen! Wakker worden!'

Tante Gwen probeert de deur. Die zit niet op slot. Dom van me. Ze stormt mijn kamer binnen. Ik hoor haar al voordat ik haar zie, want ik ben nog helemaal de kluts kwijt en mijn ogen willen niet open. Ik wrijf de slaap eruit. Zelfs dat valt niet mee, zo versuft ben ik nog van mijn droom.

Als het me eindelijk lukt om mijn ogen open te doen, blijf ik knipperen. Tante Gwen jaagt je overdag al de stuipen op het lijf. 's Nachts is ze net een monster uit een kinderboek. Haar dat overeind staat alsof de föhn is ontploft, een wrattig voorhoofd, waterige oogjes... Brr, ik kom net uit de ene nachtmerrie en beland zonder pardon in de volgende.

'Scarlett!' krijst ze, hoewel dat helemaal niet nodig is want ze staat pal naast mijn bed. 'Je gilte in je slaap!'

'Ik had een nachtmerrie, tante Gwen,' zeg ik timide. 'Het

spijt me dat ik je wakker heb gemaakt.’

‘Ik heb morgen een krankzinnig drukke dag! Ik surveilleer bij het aardrijkskundeproefwerk van de vierde!’

Typisch tante Gwen om zich om – ik tuur naar de klok – halfvijf ’s ochtends al druk te maken over een suf baantje als surveillant.

‘Ik zeg toch dat het me spijt,’ herhaal ik. ‘Ik kan het niet helpen dat ik nachtmerries heb.’

Ze produceert een ongelovig gesnuif. Tante Gwen staat bekend om dit geluid; ik heb leerlingen het horen nadoen in de gangen.

Dat is de druppel.

‘Ik kan het niet helpen,’ protesteer ik. ‘Echt niet!’

Tante Gwen weet wat me afgelopen zomer is overkomen: ze weet dat een jongen die ik zoende ter plekke dood neer is gevallen. Denkt ze nou echt dat ik dat zo makkelijk van me af kan zetten, alsof ik een vlieg wegjaag?

Tante Gwen snuift nog een keer, nog luider. Het kan haar niet schelen wat me is overkomen. Ze wil gewoon slapen. En ze heeft een pesthekel aan me.

Maar dat geeft niet, want ik heb ook een pesthekel aan haar.

‘Dit móét een keer afgelopen zijn,’ gromt ze luid. ‘Ik heb er schoon genoeg van, is dat duidelijk?’

Ze draait zich om en loopt stampend weg. Ik hoor het flappen van haar pantoffels wegsterven in de gang, en dan de knal als ze haar slaapkamerdeur dichtslaat.

Dit moet afgelopen zijn. Dat is het enige waar tante Gwen en ik het gloeiend over eens zijn. Ik weet alleen niet wat ik kan doen om dat voor elkaar te krijgen.

‘Het is zo raar dat je er nú opeens van begint te dromen,’ zegt Taylor. Met het moeiteloze gemak van een meisje dat voor het ontbijt vijftig push-ups doet, duwt ze de zware glazen deur van de coffeabar open. Ik ga naar binnen en zij komt achter me aan en houdt de deur netjes open voor de persoon achter haar, een man in pak. Hij zegt geen dank je wel. Prompt laat Taylor de deur los, en hij wankelt achteruit door de terugslag.

‘Graag gedaan,’ zegt ze tegen hem.

Hij wordt knalrood en moet zich vastgrijpen aan de deur om niet te vallen. Tot overmaat van ramp lopen we allebei grinnikend weg naar de toonbank. De man staat compleet voor aap.

‘Ik denk dat ik van Dan droom omdat het nu kán,’ zeg ik. ‘Begrijp je wat ik bedoel?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Niet echt.’

‘Wat ik bedoel is dat ik eerst dacht dat ik hem had vermoord. Maar nu weet ik dat het niet mijn schuld was, dus dan voel ik me misschien vrijer om van hem te dromen,’ probeer ik uit te leggen.

Taylor, die normaal gesproken niets moet hebben van gepsychologiseer – ze is van top tot teen op actie ingesteld – lijkt zowaar over mijn theorie na te denken. Haar dikke donkere wenkbrauwen trekken in een geconcentreerde frons naar elkaar toe boven haar groene ogen. Ze schudt haar hoofd, waardoor haar korte donkere haar nog warriger lijkt, een gebaar dat ze onbewust maakt als ze diep nadenkt.

‘Het was een enorme klap,’ geeft ze toe. ‘Stel je voor, een jongen die aan je voeten dood neervalt. Het is eigenlijk raar dat je er nooit eerder van hebt gedroomd.’

‘Precies! Maar nu kan het.’

In het spiegelglas achter de toonbank zie ik de man in het pak, die achter ons in de rij staat. Hij kijkt geschrokken en deinst zelfs een beetje achteruit.

Ik kan het hem niet kwalijk nemen. Het is nou niet bepaald het soort gesprek dat je verwacht te horen van twee zestienjarigen die een kopje koffie gaan drinken in de Latte-Licious, zeg nou zelf. Dood en moord en nachtmerries en schuldgevoelens. Dat is best eng. Vooral als een van die twee zestienjarigen je net heeft laten zien dat ze veel sterker is dan jij. Taylor heeft de bouw van een zwemster, met brede schouders, en doordat ze haar bovenlichaam zo intensief traint komt ze behoorlijk intimiderend over. Haar fleecetrui accentueert dat, zodat ze er nog fitter en sportiever uitziet. Ik heb jarenlang geturnd, dus ik ben ook aardig fit, maar om mensen te intimideren heb ik jammer genoeg niet het geschikte postuur; ik heb rondingen, en een laagje vet dat Taylor niet heeft. Van Taylor verwacht je dat ze zich aan een rekstok kan optrekken; als je het mij zag doen zou je mond openvallen. Terwijl ik het echt kan en nog met gemak ook. Samen vormen we dus best een goed team. Taylor heeft de spierballen en ik kan me heel meisjesachtig en tuttig gedragen, zodat mensen denken dat ik al in tranen uitbarst als ik een nagel breek.

Vluchtig bekijk ik mezelf in de spiegel. Ik heb vandaag mijn best gedaan, met het oog op de persoon die we gaan ontmoeten. Ik heb mascara op, zodat mijn blauwe ogen extra goed uitkomen, en lipgloss, en ik heb grote zilveren oorkingen in. Mijn donkere haar is opgestoken met een clip, waardoor ik er volgens mij een beetje ouder uitzie dan ik ben. Ik draag een sweater die strak om mijn borsten spant, met een V-hals en capuchon, en skinny jeans die ik in leren

laarzen heb gestopt om mijn benen te showen. Ik voel me een beetje opgelaten omdat mensen naar me kijken, maar dat komt er nou eenmaal van als je je uitdagend kleedt.

Ik heb me al in geen eeuwen opgetut, zelfs niet een beetje, zoals nu. Want de laatste keer dat ik me echt mooi had gemaakt, zijn er behoorlijke nare dingen gebeurd. Ik ben stil terwijl ik wacht totdat we aan de beurt zijn, en bedenk hoe ingrijpend mijn leven het afgelopen halfjaar is veranderd.

Een halfjaar geleden zat ik op een andere school: St. Tabby's in Londen, een meisjesschool, maar wel megacool en hip en duur – hoewel ik en mijn twee beste vriendinnen waarschijnlijk de saaiste en oncoolste meisjes van de hele vijfde klas waren. Totdat Plum Saybourne, de ongekroonde koningin van St. Tabby's, me uitnodigde voor een feestje.

Ik dacht dat ik eindelijk was uitverkoren, dat ik eindelijk cool genoeg werd gevonden. Ik dacht dat Plum me eens goed had bekeken en tot de conclusie was gekomen dat ik mooi genoeg was om toe te treden tot haar zorgvuldig geselecteerde coterie van stinkend rijke Plum-pluimstrijkers. Ik liet mijn twee beste vriendinnen ter plekke in de steek om me bij Plums hofhouding aan te sluiten. Hoe stom kun je zijn? Ik bleek alleen maar te zijn uitgenodigd omdat een of andere jongen uit hun klik me leuk vond. Ik was een lokkertje voor hem.

Maar op dat feestje wachtte me een verrassing. Dan McAndrew, de knapste jongen van heel West-Londen, waar alle meisjes smoorverliefd op waren, aanvoerder van het cricketteam van zijn school, spits in het voetbalelftal (ook van zijn school), swingende zanger van een bandje – die jongen dus, schonk me een glas champagne in en vroeg of ik zin had om met hem mee te gaan naar het terras.

Ik was al sinds de eerste keer dat ik hem had gezien smoorverliefd op hem. Dus ging ik mee, duh.

We gingen op een bankje zitten en we kletsten en we dronken champagne.

Hij vroeg of ik een turnoefening voor hem wilde doen, en ik liep op mijn handen heen en weer over het terras. Ik sloofde me schaamteloos uit om indruk op hem te maken, zó graag wilde ik dat hij me leuk vond.

En met succes. Want hij kuste me.

Het was het mooiste wat me ooit was overkomen. En toen het vreselijkste, want opeens snakte hij naar adem en zakte hij in mijn armen in elkaar en ging hij dood. Aan een allergische reactie. Meestal had hij een EpiPen bij zich, een soort eerste hulp bij noodgevallen; als hij dat ding bij zich had gehad, zou de injectie zijn leven hebben gered.

Maar hij had hem niet bij zich.

Ik kreeg de schuld van zijn dood, hoewel niemand in eerste instantie kon vaststellen waaráán hij dood was gegaan. Ik werd van St. Tabby's gestuurd, want de kranten stonden bol van Dans dood, en de rectrix had een gloeiende hekel aan de hordes paparazzi die zich rond het schoolgebouw verdrongen en foto's van de leerlingen namen. Ik werd teruggestuurd naar de school waar mijn grootmoeder de directrice van is, in ons statige landhuis op het platteland buiten Londen. Wakefield Hall, een EBI, een Extra Beveiligde Inrichting voor studentikoze meisjes. Nerds, dus. Ik moet bij mijn tante Gwen wonen die me, zoals we net hebben gezien, niet uit kan staan.

Het was de naarste tijd van mijn leven. Erger nog dan toen mijn ouders doodgingen, want daar weet ik niet meer zoveel van – terwijl ik me Dans dood en de nasleep tot in de klein-

ste details kan herinneren, al doe ik nog zo hard mijn best om het te vergeten.

En toen leerde ik Taylor kennen, en we gingen als amateur-detectives op onderzoek uit naar de ware oorzaak van Dans dood. Ik glipte de flat binnen van het meisje dat het feest had gegeven – Nadia Farouk – en kwam erachter dat iemand de zoutjes die ik die avond had gegeten met arachideolie had besprenkeld, zodat ik dus arachideolie in mijn mond had toen ik Dan zoende, en daar was hij superallergisch voor. Iemand had hem willen vergiftigen en mij als doorgeefluik gebruikt.

Dat maakte me pas écht giftig.

Bij Nadia thuis had ik haar dagboek gelezen – ik weet het, niet bepaald netjes, maar ik moest een moord oplossen en ik vind dat je dan best iemands dagboek mag lezen – en in dat dagboek had ze geschreven dat ze Dans EpiPen op de avond van het feest in Plums handtas had zien zitten. En dat betekende dat Plum op de een of andere manier betrokken was bij het complot om Dan te vermoorden.

Taylor en ik hadden het van alle kanten bekeken en waren tot de conclusie gekomen dat we hulp nodig hadden van Nadia. En daarmee zijn we terug in de coffeabar, waar we haar in een hinderlaag willen lokken.

Als je een hinderlaag legt, heb je lokaas nodig. Ik kijk op mijn horloge om te zien of ons lokaas niet te laat is.

‘Het is nog vroeg,’ zegt Taylor als ze mijn gebaar ziet. ‘Ze komt heus wel.’

‘Denk je?’

‘Nou en of. Ze is banger voor ons dan voor hen.’

‘Soms praat je alsof je... weet ik het, alsof je bij de CIA zit of zo,’ merk ik op.

Taylor grijnst. ‘Bedankt,’ zegt ze. En dan tegen het meisje achter de toonbank: ‘*Two lattes, skim milk, easy on the froth.*’

‘Wát?’ zegt het arme Latte-Licious-meisje verbluft. Ze heeft rood haar en massa’s sproeten en een leuke glimlach, die bevriest zodra Taylor haar riedel opdreunt, want als Taylor koffie bestelt, vergeet ze altijd dat ze tegenwoordig in Engeland woont.

‘Twee lattes, graag,’ zeg ik dan maar, ‘met magere melk, als je die hebt, en niet te veel schuim, alsjeblieft.’

‘O, oké, komt eraan,’ zegt het meisje. Ze glimlacht van opluchting omdat iemand Engels praat, niet dat half ingeslikte Amerikaans.

‘Hoe vaak moet ik het nou nog zeggen?’ zeg ik tegen Taylor. ‘Hoe harder jij je best doet om snel je koffie te krijgen door dat New Yorkse steno van jou op de bediening los te laten, des te langer het duurt. Ze begrijpen geen woord van wat je zegt. En je moet zo’n beetje om de drie woorden “alsjeblieft” zeggen, anders vinden ze je onbeschoft.’

‘Engelse mensen zijn zó traag,’ snuift ze gepikeerd.

Met onze koffie gaan we op zoek naar het meest weggestopte en discrete tafeltje in de hele zaak, half verborgen achter de ronding van de toonbank, waar niemand ons kan zien, als ze tenminste niet naar iemand op zoek zijn en een rondje maken. Tien minuten later komt het lokaas binnen. We spotten haar doordat we de ingang in de gaten kunnen houden in de spiegels die in een strook langs alle muren van de coffee-bar lopen – een van de redenen dat we juist deze zaak hebben gekozen voor de ontmoeting die Taylor met een knipoog naar de CIA ons rendez-vous noemt.

Het lokaas gaat naar de toonbank, bestelt koffie, en staat

er vervolgens hulpeloos kijkend mee in haar hand, alsof ze wacht op iemand die haar gaat vertellen wat ze moet doen. Dat is Lizzie ten voeten uit. Ze zit bij ons in de klas, maar je hoeft niet langer dan tien minuten met haar samen te zijn om te constateren dat zij zo'n meisje is dat altijd wacht op andere mensen die haar vertellen wat ze moet doen. Als je tegen haar zou zeggen dat ze moest springen, zou ze niet eens vragen hoe hoog. Ze zou het gewoon doen. En dan waarschijnlijk klagen dat het zo lastig was op hoge hakken, en dat haar haar niet meer goed zat, en of ze haar Pucci-tas mocht neerzetten voordat ze het nog een keer deed.

Taylor staat al half op, maar ik gebaar dat ze moet blijven zitten. Ze is in een nogal bloeddorstige stemming, en ze zou Lizzie zó bang maken dat van het arme meisje niets zou overblijven dan een plas van tranen op de vloer van de coffeabar. Een vriendelijke benadering lijkt me handiger, dus schuif ik mijn stoel naar achteren en loop ik naar Lizzie toe.

‘Hai,’ zeg ik.

Ze springt al zonder dat ik het vraag. Van schrik.

‘Ik ben er!’ zegt ze zenuwachtig.

‘Geweldig,’ zeg ik bemoedigend.

‘Waar kom jij nou vandaan? Ik heb gekeken, maar ik zag je nergens.’

‘We zitten daar, een beetje achterin,’ zeg ik, en ik loop voor haar uit naar het gedeelte waar Taylor en ik haar willen hebben – aan een tafeltje in het midden van de zaak, achter een pilaar, zodat Nadia niet meer makkelijk weg kan komen als ze eenmaal is gaan zitten. We zijn vorige week op verkenningsexpeditie geweest om te checken of de Latte-Licious een goede locatie was voor deze cruciale ontmoeting. Het is een grote, drukke tent in Victoria, vlak bij het trein- en busstati-

on, waar op een zaterdagmiddag genoeg verloop is om altijd wel een leeg tafeltje te kunnen vinden. En ja hoor, ik vind zonder problemen een strategisch tafeltje voor Lizzie.

Ze gaat zitten en kijkt me schichtig aan. Zoals gewoonlijk is ze zwaar opgemaakt. Haar ogen zijn zwart omrand, de blonde highlights zijn net nog bijgekleurd en ze ruikt naar een heerlijk parfum. Op het eerste gezicht zou je denken dat ze ergens in de twintig was. En dan kijk je beter en zie je dat ze ongeveer net zo oud is als Taylor en ik, alleen met meer make-up op haar gezicht dan ik van mijn hele leven bij elkaar heb gehad. (Ik tel Taylor niet eens mee; die breekt je arm als je alleen al met een mascarastaafje bij haar in de buurt komt.) Dit is helemaal de stijl van Plums clan; al haar volgelingen zien eruit om door een ringetje te halen. Lizzie zit dan wel op Wakefield Hall, maar ze gaat om met de snelle meiden van St. Tabby's, dankzij het feit dat haar vader massa's geld heeft en Lizzie massa's sociale ambitie. Maar Lizzie doet, net als met al het andere, zo hard haar best dat het er veel te dik bovenop ligt. En als gevolg daarvan kijken ze op haar neer. Wie heeft er nou respect voor een hielenlikker?

Lizzie ziet iets over mijn schouder en haar adem stukt. 'Daar is ze!' roept ze uit. 'Het is Nadia!'

Ik duik onmiddellijk weg en loop snel naar mijn eigen tafeltje, in de hoop dat Nadia me van achteren niet herkent. Ik schuif op mijn stoel tegenover Taylor, die knikt en bevestigt dat Nadia is gearriveerd. Hoe cool Taylor ook is, toch zakt haar mond een beetje open. Ze heeft Nadia maar één keer gezien, toen we haar schaduwden in Knightsbridge, maar nooit van zo dichtbij.

'Wauw, ze lijkt wel een fotomodel...' Ze zucht bijna smachtend.